

Praha-Žižkov, 19. 4. 2020
P. Jareš

Jak přežít ponorku *Ga 5,13-26*

V souvislosti s karanténními opatřeními se dnes jistě o řadu párů a rodin pokouší ponorková nemoc. Ponorková nemoc (krátce ponorka) je neodborné označení pro stav vzrůstajícího napětí, odporu a nesnášenlivosti zejména v malých sociálních skupinách v uzavřeném prostoru. Vypráví se v Bibli o někom, kdo prožíval ponorku? Pocit blízký ponorce (samozřejmě bez hříchu) měl patrně v jednu chvíli sám Pán Ježíš. Když sestoupil z hory proměnění do údolí, slyšíme ho, jak říká: *“Pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás ještě mám snášet?”* (Mt 17,17 ČEP; srov. Mk 9,19;L 9,41) Ponorku měli kdysi první tři moravští misionáři v Grónsku (poprvé tu přistáli v roce 1733). Čtyřicátník Christian David a dva, o dvacet let mladší, bratřenci Matouš a Christian Stachovi. „Úzké soužití, nedostatek jídla, nemoci a tvrdá bezvýsledná práce zatěžovala moravské misionáře natolik, že se to obrazilo i v jejich vztazích. Oba mladí muži byli na konci svých sil, ale Christian David měl na ně v pracovním nasazení i nadále vysoké požadavky, které Stachové začali považovat za přehnané. Všichni tři začali ztrácet trpělivost. Když neběželo vše, jak podle jeho úsudku mělo, dokázal se David snadno nevhodně rozhorlit.“¹ Galatští křesťané pravděpodobně neměli přímo ponorku, ale jejich vzájemné vztahy dobré nebyly. Stav jejich vztahů přirovnává apoštol k rvačce šelem: *„...jeden druhého koušete a požíráte...”* (Ga 5,15b ČEP) Bohužel to někdy může být i obraz vztahů mezi námi. Skrze svého apoštola nám však Kristus radí, jak z toho ven.

Kristus nás tu nabádá k tomu, abychom sloužili v lásce jedni druhým. Jako křesťané jsme svobodni od nutnosti dodržovat všemožná starozákonní nařízení. Avšak to neznamená, že si prostě můžeme dělat, co chceme. Tato naše svoboda nám nemá sloužit jako příležitost k prosazování sebe, nýbrž k vzájemné láskyplné službě. Doslova tu Pavel píše, že naše svoboda nemá být příležitostí pro „tělo“ (řecky SARX; v.13). Není tím míněno naše fyzické tělo. Tento pojem označuje naši padlou, zvrácenou, hříšnou přirozenost. Označuje to, čím jsme v oddělenosti od našeho Stvořitele a od Krista. V přečteném oddílu apoštol užívá tohoto

---

¹ Edita Štěříková, *Matouš Stach*, str. 42; historicko-vlastivědná společnost Moravian, Suchdol nad Odrou 2012

pojmu (SARX) vícekrát. Český ekumenický překlad ho vždy nějak vysvětluje. Ve verši 13: „prosazování sebe“, ve verši 16: „vaše přirozenost“, verš 17: „lidské přirozenosti“, verš 19: „lidské svévole“, verš 24: „sami sebe“. Nemáme žít podle našich starých bezbožných a sobeckých sklonů, ale máme jít po cestě, kterou nám ukazuje Kristus: Sloužit v lásce jedni druhým. Většinou si nějak navzájem sloužíme. Zejména v rodině je potřeba udělat spoustu věcí. Mnohdy je děláme automaticky, někdy s nechutí. Kristus nás vede k tomu, abychom si navzájem sloužili v lásce. Doslova: „skrze tu lásku“ (řecky DIA TÉS AGAPÉS; Ga 5,13c). Může tu jít o lásku Pána Ježíše, kterou projevil tím, že se za nás vydal na smrt (Ga 2,20), nebo také o lásku, kterou se projevuje naše víra v Pána Ježíše (Ga 5,6). Jde tu o lásku, ke které nás motivuje a inspiruje láska Pána Ježíše k nám. Když něco pro druhé děláme, není to vždy projev této lásky. Stává se, že spíš myslíme na to, co z toho budeme mít („vynesu ten koš a budu mít od mámy pokoj“). Někdy to může vypadat i tak, že to s naší službou druhým přeháníme. Nám to přináší dobrý pocit, ale oni se tou naší službou dusí. Když nás ale vede láska Pána Ježíše, chceme dát druhým vždy to, co jim opravdu prospěje.

Pán Bůh nám ukazuje i způsob, jak tuto službu v lásce uskutečňovat: „*Žijte z moci Božího Ducha, ...*“ (Ga 5,16b ČEP) Doslova tu čteme: „*Duchem chod'te.*“ Žijte Duchem! Stejnou skutečnost tu apoštol vyjadřuje ještě dvakrát jinými slovy. „*Dáte-li se však vést Duchem, ...*“ (v.18, ČEP) A: „*..., dejme se Duchem také řídit.*“ (v.25, ČEP) Duch svatý přebývá v každém z nás, kdo jsme uvěřili v Pána Ježíše Krista (1K 6,19;Ef 1,13n). Nejsme tu sami se svými problémy, zlými sklony a návodem v podobě Bible. Je v nás přítomen Duch svatý a s ním Boží moudrost a moc pro všechny situace, do kterých se dostáváme. Na nás je, abychom se Duchu svatému poddávali ve všem, k čemu nás vede.

Máme v sobě samozřejmě také vnitřní napětí. Vyplývá z toho, že kromě hlasu Ducha se v nás ozývá rovněž hlas „lidské přirozenosti“, tedy onoho „těla“. Mezi „tělem“ a Duchem Božím je nesmiřitelný rozpor. Každá z těchto stran nás vede jiným směrem. Každá z nich chce zcela ovládnout naše životy. Také bychom mohli říct, že zde jde o spor mezi naší starou hříšnou přirozeností a novou svatou přirozeností, kterou máme jako Boží děti (srov. 2K 5,17; 2P 1,4). Apoštol nám zde ukazuje, k jakým skutkům nás vede naše hříšná přirozenost. Za povšimnutí stojí, že to nejsou jen věci jako smilstvo (v ČEP „necudnost“; v. 19) či opilství, ale také hádky, žárlivost či závist. Ukazuje také, co v našich životech způsobuje žití Duchem. Píše o ovoci Ducha (Ga 5,22). Pozoruhodné je, že ovoce Ducha není výčtem dobrých skutků,

jako by třeba mohlo být dávání peněz potřebným. Ovoce Ducha je výčtem rysů charakteru. V podstatě se jedná o charakter Pána Ježíše Krista, který v nás pod vlivem Ducha svatého zraje. A to je opravdu šťavnaté ovoce, do kterého se lidé v naší blízkosti jistě s chutí zakousnou. Ovoce neumíme vyrobit, můžeme však všemožně pečovat o ovocné stromy. Ani toto duchovní ovoce nedokážeme sami vytvořit. Můžeme je však pěstovat tím, že se budeme podvolovat přítomnosti a vedení Ducha svatého v našich životech. Nepřehlédněme, že apoštol nám zde dává pozoruhodné ujištění: „*Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.*“ (Ga 5,16 ČEP) U slova „nepodlehnete“ je v řeckém textu velmi důrazný zápor (dvakrát „ne“; ř. Ů MĚ). Duch svatý je silnější než všechny naše zlé sklony!

Čínský křesťan Watchman Nee se jednou v Americe setkal s křesťanskými manželi, kteří chtěli, aby se za ně modlil. Jejich děti je dráždily a rodičům se často stávalo, že na ně vyjeli. Přáli si, aby Nee poprosil Boha, ať jim dá trpělivost. Sami už Boha o trpělivost prosili a nevyslyšel je. Watchman Nee jim sdělil, že za toto se u nich modlit nemůže. A že to, co potřebují, prý není trpělivost. Žena vybuchla: „Co to říkáš? Nepotřebujeme trpělivost a přitom nás přes celý den vždycky něco vydráždí. Co tím myslíš?“ Watchman Nee tiše odpověděl: „To, co potřebujete, není trpělivost. Je to Kristus.“²

---

² Watchman Nee, *The Normal Christian Life*, str. 184, Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois